

Tuncay ENGİN

Batı Akdeniz Kalkınma Ajansı Genel Sekreteri

Buz Çölünde Yürüyorsunuz

Sadece kendi doğrularını kabul eden, kendi dışında başka kimse-lerin de bir şeyler yapabileceğini bırakın kabul etmeyi, aklının ucundan bile geçirmeyen, kendine göre 'maddi alan' olarak tanımladığı akıl, mantık ve rasyonellik sınırları dışında hiçbir değer kabul etmeyen insan tipi ne kadar da yaygınlaştı günümüzde...

Bu özelliklere sahip bir insan tiplemesi-nin anlatıldığı bir film izlemiştim. "Reis Bey" adlı bu filmde, annesini öldürme suçlamasıyla bir ağır ceza hâkiminin önüne getirilmiş ve bütün delillerin aleyhine olması dolayısıyla idama mahkûm edilmiş bir gencin hikâyesi işleniyordu. Sadece delilleri esas alan, insan psikolojisi gibi davranışsal bilimlerin hukukta yeri olmadığına mutlak olarak inanan mahkeme reisi, gencin masum olabileceğini hiç aklına getirmeden

ve en ufak bir acıma duygusu taşıma-dan kırmıştı kalemini.

Genç idam edilmiş, fakat daha son-ra gerçek katil ortaya çıkmıştı. Gencin idam edilmeden önce Reis Bey'e söy-lediği bir cümle tüylerimi diken diken etmiş, yıllarca hafızamdan silinmemişti: "Buz çölünde yürüyorsunuz Reis Bey".

Evet, günümüzde çoğumuz buz çölünde yürüyoruz ne yazık ki...

Kendimizden başkasını görmüyoruz. Onların da 'doğru'lar yapabileceğini kabul etmiyor ya da kabul etmek istemi-yoruz. Sadece kendimiz varız bu dünya-da ve zavallı diğerleri...

Acıma duygularımız yok olma nokta-sında. Sevmiyoruz kendimizden baş-

kalarını, onlar kim ki... "Çalışınlar kazansınlar benim gibi... Bakın, ben tırnaklarımla kazıya kazıya nasıl önem-li birisi oldum" tarzı düşünceler sarmış tüm dünyamızı.

Sadece ben varım,

Ben, ben...

Ve maalesef, biz de öyle düşünüyoruz büyük ihtimalle...

Bu ruh halinin yansımalarını hayatın pek çok alanında yüzlerce, binlerce örnekle gözlemleyebiliriz. Trafikte sürücülerin diğerlerine saygı duymayan son derece kaba davranışlarından tutun da, komşunun diğer komşularının haklarını hiçe sayan tavırlarına kadar...

Filmin devamında, Reis Bey'in inanıl-maz derecede pişmanlık duyması ve kendini sevgi odaklı bir dünya kurulma-sına adanması işlenmekte...

Yaşadığımız son haftamızı empati yapı-larak gözden geçirdiğimizde göreceğiz ki, bencillik sarmış bütün dünyamızı. Tıpkı eleştirdiğimiz diğerlerinin yaptıklarına benzer davranışların, bizim de yaşamı-mızı kuşattığını, kurtulunması çok zor çelik ağlarla sarıp sarmaladığını gö-receğiz.

Oysa;

Sevebiliriz insanları dil, din, ırk ve diğer ayrımlarına bakmadan... Hatta sokakta dolaşan kedi-köpekleri bile...

Çünkü;

Her güzel şey, sevmekle başlar.

İnsanların kendisinden başlayarak aile, işyeri, mahalle ve kentlere kadar bir-

birlerine değer vermesi, sevgi ve saygı duyması; denize atılan bir taşın oluştur-duğu dalga etkisinde olduğu gibi, tüm toplumun mutluluğuna yol açacaktır.

Böylece en başta da kendimiz huzurlu bir yaşama, daha önceki yazılardan birinin de başlığı olan 'bir tatlı huzur'a ulaşacağız...

Toplumların mazisinde pek çok şahlar, krallar, padişahlar, hakanlar, melikler, alimler, şeyhler, dervişler, erenler, edip-ler, şairler, hülâsa-i kelâm o dönemde ağırlığı olan, esamesi okunan ve hüküm sürmüş insanlar gelmiş geçmiştir. Bun-ların çoğu, daha sonraki dönemlerde unutulmuş veya kötülükleriyle anılmıştır. Kısaca, hiçbir iz bırakmamıştır.

Oysa bir Mevlânâ'yı, bir Yunus Emre'yi düşünelim...

Nedir onları büyük kılan, yaşadıkları dönemde etkin ve yetkin görevler üst-lenmemelerine rağmen?

Nedir onları aradan yüzlerce yıl geçme-sine rağmen, bırakın ülkemizi dünyanın pek çok ülkesinde bile ulaşılmaz ve ufuk insan olarak kabul ettiren?

Sorunun cevabı son derece net:

Algılarımızın ötesinde bir insan sevgisi-ne sahip olmaları,

Anlattıklarını öncelikle kendi yaşamlarında uygulamaları ve

Gül bahçelerinde dolaşmaları, buz çö-lünde yürümek yerine...

Sevgiyle kalın...